

oprávněn již za hlavního přelíčení použití všech podle zákona mu příslušejících prostředků ke zjištění materiální pravdy, najmě též práva dotázek (§ 249 tr. ř.) a zjednati si pro případ jich nepřipuštění podklad pro dovolávání se zmatku čís. 4 § 281 tr. ř. Obviněný měl též proti případnému nepříznivému rozhodnutí věci možnost, aby použil v úvahu přicházejících opravných prostředků. Šlo-li mu proto, jak ve své obhajobě uváděl a jak uvádí i ve svém odvolání, pouze o zjištění objektivního rozporu mezi výpovědí Dr. L. a stenografickým protokolem, byl návrh obviněného na postoupení věci státnímu zastupitelství zhoľa zbytečný, poněvadž bylo i povinností nalézacího soudu, zvláště když se strany obviněného byl tak důrazně uplatňován nesouhlas mezi oběma průvodními prostředky, aby otázku tu podrobil zákonnému zkoumání o rozřešení.

Podle jediné směrodatných záznamů protokolu o hlavním přelíčení ze dne 18. prosince 1931 (§ 271 tr. ř.) zněl návrh obviněného v ten rozum, aby stenografické protokoly se svědeckou výpovědí Dr. L. byly postoupeny státnímu zastupitelství »zdali neobsahují vědomě nepravdivou výpověď«. Podle toho netvrdil ani sám obviněný přesně a určitě a tím méně doložil konkrétními poukazy, že vypovídající Dr. L. učinil onu výpověď skutečně vědomě nepravdivě, a stal se i s tohoto hlediska návrh obviněného na postoupení spisu státnímu zastupitelství bez nutkavého důvodu a proto lehkovážně a zbytečně, to tím více, když výpověď svědka Dr. L. tak, jak je osvědčena záznamy zmíněného jednacého protokolu, neobsahovala ani po stránce objektivní vytýkané jí tehdy Dr. K-em rozpory, jak to také zdůraznil nalézací soud ve svém usnesení, jímž zamítl návrh Dr. K. jakožto tehdejšího soukromého žalobce na postoupení spisů státnímu zastupitelství.

V záznamech zmíněného jednacého protokolu, o jehož opravu nebo doplnění nebylo žádáno a jehož zápisy dlužno proto míti za jediné rozhodné, nemá opory tvrzení stěžovatelovo, že projednávajícím soudem bylo stěžovateli řečeno, že tvrzené nesrovnalosti ve svědecké výpovědi Dr. L. by mohly býti posuzovány pouze v samostatném řízení zavedeném proti svědkovi, a není proto stěžovatel oprávněn budovati na takovémto tvrzení, jehož správnost je ostatně vyvrácena již uvedeným zamítavým usnesením projednávajícího soudu o návrhu na postoupení spisů státnímu zastupitelství.

Dlužno proto i v bodě, o nějž jde, souhlasiti s napadeným kárným nálezem, že obviněný porušil citelně čest a vážnost stavu, když beze závažných důvodů učinil zmíněný návrh na postoupení spisů státnímu zastupitelství, prohřešiv se takto proti požadavkům kolejality. Disciplinární rada posoudila proto věc v těchto třech směrech bezvadně a netrpí důvody nálezu vytýkanými mu vadami.

Čís. 255 dis.

Lhůta § 54 disc. statutu nemůže býti prodloužena ani tím, že se zúčastněné soukromé straně v napadeném usnesení nedostalo poučení o opravném prostředku; na takové poučení nemá zákonného nároku.

Nedostatek poučení o opravném prostředku nelze považovati za neodvratnou okolnost ve smyslu § 364 tr. ř.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1935, Ds I 2/35.)

Nejvyšší soud jako kárný soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie odmítl v neveřejném zasedání stížnost firmy H. H. v P. proti usnesení disciplinární rady advokátní komory v Praze ze dne 24. května 1934, jímž bylo vysloveno, že není důvodu ke kárnému stíhání Dr. E. E., advokáta v S.

D ů v o d y :

Stížnost je opožděná. Napadené usnesení bylo stěžovatelce doručeno 22. listopadu 1934 a končila proto 14denní lhůta k podání stížnosti proti onomu usnesení 6. prosince 1934. Lhůta ta je podle § 54 discipl. statutu neprodloužitelná. Nemohla býti prodloužena ani tím, že se stěžovatelce v napadeném usnesení nedostalo poučení o opravném prostředku jí proti onomu usnesení příslušejícím, nýbrž že v tomto ohledu byla poučena teprve přípisem disciplinární rady z 28. listopadu 1934, který jí byl podle jejího tvrzení doručen 10. prosince 1934, načež teprve podala stížnost dne 17. prosince 1934. Neboť v disciplinárním statutě není nikde předepsáno, že se zúčastněné straně musí dostati poučení o právu stížnosti, a nelze nárok na takové poučení vyvoditi ani z ustanovení trestního řádu, jichž obdobně je šetřiti v kárném řízení a podle nichž se má v případech v zákoně stanovených dostati poučení jen obviněnému neb obžalovanému (§ 3 tr. ř.). Pro zmeškání lhůty k podání stížnosti mohla by se stěžovatelka podle obdoby § 364 tr. ř. domáhati pouze navrácení v předešlý stav, arci za předpokladů v tomto předpise stanovených. Těchto tu však není a stěžovatelka takové ani nenaznačuje. Je nasnadě, že vzhledem k tomu, co uvedeno, nelze za neodvratnou okolnost ve smyslu citovaného zákonného ustanovení považovati shora zmíněný nedostatek poučení o právu stížnosti, zvláště, když stěžovatelka, když se dovedla ihned po doručení nálezu obrátiti jak na vrchní státní zastupitelství v Praze tak i na zástupce advokátní komory v Praze, aby podali stížnost proti naříkanému usnesení v její prospěch, mohla a měla si závčas dotazem u disciplinární rady vyžádati příslušné poučení. Bylo proto stížnost odmítnouti jako opožděnou.

Čís. 256 dis.

Hrubě porušuje své úřední povinnosti soudce, připustí-li, aby pro něho advokáti pracovali soudní rozhodnutí, aby spolurozhodovali při určování soudních útrat, a opomine-li, jsa zároveň přednostou soudu, u výkonu svého služebního dozoru zabrániti, aby podobným způsobem nepracovali i pro jiné soudce.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1935, Ds II 17/35.)